

1. Gevaarlijk

De pony's galopperen over het lange zandpad. Maudi buigt zich voorover en geeft haar valkpony, Pinto, meer teugel. Zijn oortjes gaan naar achteren en zijn hals ligt bijna horizontaal als hij met opengesperde neusvleugels naar voren vliegt.

Bossen en bomen schieten aan haar voorbij en worden een lange, bruingroene flits. Ze drukt zich tegen Pinto's hals en kijkt achterom. Josja, haar vriendin, is een paar lengtes achter met Goldie, haar palomino.

Goldie maakt langere passen en strekt haar hals verder naar voren en dan is Josja naast Maudi.

Pinto heeft niets meer over. Er ligt een triomfantelijke grijns op Josja's gezicht als ze Pinto passeert.

'Je hebt gewonnen', roept Maudi lachend. 'Je hebt gewonnen!' roept ze nog een keer als Josja niet reageert.

Goldie versnelt nog meer. Josja zit voorover gebogen op haar rug. Haar lange krullen wapperen als een blonde vlag onder haar cap vandaan.

Maudi gaat diep zitten. Pinto heeft weinig aanmoediging nodig om vaart te minderen en gaat meteen over in draf. Zijn hortende adem komt in kleine wolkjes naar buiten.

'Draven, Josja! Na de bocht is er een autoweg', roept Maudi naar Josja, als ze ziet hoe haar vriendin kleiner en kleiner wordt. 'Pas op!' gilt ze in paniek. 'Je hebt gewonnen, toe nou, hou Goldie in.' Dan verdwijnt Josja om de bocht. Maudi's hart klopt in haar keel. 'Nee', fluistert ze. 'Alsjeblieft niet die weg op, Josja.'

Met gespitste oren luistert ze of ze piepende banden of het geluid van een botsing hoort. Maar ze hoort alleen het ritselen van vallende, dorre bladeren, en het geluid van de hoeven op het zandpad. Pinto's ademhaling gaat gelijk op met die van Maudi zelf.

Vlak voor de kromming staat aan de zijkant van het ruiterspad een groot wit bord met rode letters: Ruiters opgelet, u nadert een gevaarlijke autoweg.

Bij de bocht kijkt ze gespannen naar de weg. Haar angst verandert in boosheid als ze ziet dat Josja lachend aan de andere kant van de weg staat.

'Gewonnen!' roept ze. 'Voor de allereerste keer.'

Maudi reageert niet op het geroep van Josja, maar concentreert zich op de autoweg. Er passeren drie auto's vlak achter elkaar.

'Terugkomen!' roept ze naar de overkant. 'We gaan naar De Pegasus terug. Het wordt al schemerig, het is donker voor we er zijn.'

'Je kunt het niet hebben', plaagt Josja, als ze de weg over draaft.

Maudi bijt op haar lippen om niet boos uit te vallen. 'Ik kan het wel hebben. Wat je deed was levensgevaarlijk.' Ze zucht om de spanning uit haar lijf te laten vloeien.

De stem van Josja klinkt ineens klein en dun. 'Geen auto te zien.'

'Die auto's mogen hier honderd', bijt Maudi haar toe. 'Als je over die autoweg bent gedenderd in galop, kon je niet eens zien dat er niks aankwam. Ze kunnen echt niet meer remmen voor je en dan ben je ...'

'Dan wat?'

'Dan kun je het niet navertellen en dan ben ik mijn vriendin kwijt.'

Als ze terugstappen naar De Pegasus, ligt er een ernstige trek op Josja's gezicht. 'Zou je mij missen?'

'Natuurlijk zou ik je missen', snauwt Maudi. 'Je bent de beste vriendin die ik ooit heb gehad en ik wil je gewoon nooit missen.' 'Sorry', zegt Josja zacht. 'Het was een stomme stunt. Ik vond het zo super dat ik won.'

Ondanks haar boosheid en schrik voelt Maudi een glimlach opkomen. 'Goldie is groter dan Pinto, ze heeft langere benen en Arabisch bloed. Ze wil winnen.'

'Als ik op Goldie galoppeer, vergeet ik alles.' Josja stopt een hand onder de manen van Goldie en kijkt Maudi zorgelijk aan. 'Ik vertel het je nu pas, maar het gaat niet goed met vrouw Jaring. Ze zijn vanmiddag naar het ziekenhuis om de uitslag van het onderzoek te horen. Ze voelt zich steeds zo moe.'

Maudi denkt aan vrouw Jaring die voor aan de weg naar De Pegasus woont. Zij en haar man zijn de pleegouders van Josja. Het zijn vriendelijke, lieve mensen. Maar ze zijn oud en vrouw Jaring is vaak ziek.

Maudi voelt bezorgdheid en schrik opkomen bij de gedachte dat Josja misschien niet bij de Jarings kan blijven. 'Moet je weg?'

'Waarbij weg?' Josja stopt haar andere hand onder Goldies manen.

'Bij de Jarings', verduidelijkt Maudi. 'Als ze ziek is ...' Ze maakt haar zin niet af en kijkt Josja vragend aan.

'Ik denk het', zegt Josja onwillig. 'Gisteravond begon ze er zelf over, dat ze graag naar een aanleunwoning in het dorp willen, maar dat ze niet gaan om mij.' Ze kijkt op haar horloge. 'Ik blijf niet lang in de stallen. Ze zijn om een uur of vier terug uit het ziekenhuis en dan zullen ze wel meer weten.'

Een aanleunwoning? In gedachten ziet Maudi de Jarings

vermoeid leunend tegen een woning staan. Ze glimlacht even, maar trekt haar gezicht weer in de plooi als ze het ernstige gezicht van Josja ziet.

‘Wat is een aanleunwoning?’

‘Een aanleunwoning is een klein huisje zonder trappen. Zulke huisjes staan naast het bejaardenhuis. Er zit een bel in en als er iets is, komen ze van het bejaardenhuis kijken of alles goed is.’

Maudi knikt. ‘Ik wist niet dat die huisjes zo heetten.’

‘Ik ook niet, maar nu wel.’ Josja zucht. ‘Ik wou’, begint ze. Ze stopt en streelt Goldie over haar hals.

‘Je wou wat?’

‘Ik wou dat ik bij jullie mocht wonen, samen met Jimmie. Maar ...’ Josja recht haar rug en pakt de beide teugels op. ‘Dat zit er niet in.’

Maudi legt een hand op de bezwete hals van Pinto. Ze ziet Jimmie, Josja’s broertje, voor zich en glimlacht. Hij heeft een vrolijk gezicht vol sproeten. ‘Ik wilde dat jullie bij ons mochten komen wonen. Ik heb er weleens met mijn moeder over gepraat.’

Josja’s stem klinkt gespannen. ‘En?’

‘Zij zou het wel willen. Ze vindt jullie allebei heel aardig, maar mijn vader ziet het niet zitten.’

‘Je vader woont hier helemaal niet. Wat heeft hij ermee te maken!’

Maudi knikt. ‘Klopt, hij heeft er niet zoveel mee te maken. Maar hij is bang dat mijn moeder zich te veel werk op de hals haalt als jij met je broertje bij ons zou komen wonen.’

Josja’s gezicht staat strak. ‘Belachelijk. Je vader woont in Rotterdam. Ik zou je moeder juist helpen en haar echt niet tot last zijn en Jimmie ook niet.’

‘Weet ik.’ Maudi strekt haar rug. ‘Maar Josja, als vrouw Jaring ziek is, laat mijn moeder jou niet naar een nieuw pleeggezin

gaan. Dat weet ik zeker. Wij zijn vriendinnen en ik wil jou elke dag zien, anders vind ik er niks meer aan. Als ik alle pony's van De Pegasus in mijn eentje moet doen, heb ik geen tijd meer om naar school te gaan.'

Josja lacht zacht. 'Dat zou jij volgens mij niet erg vinden, om niet meer naar school te hoeven.'

Maudi glimlacht om Josja's opmerking. 'Laten we maar terugstappen, want morgen heb ik een aardrijkskundetoets. Als ik een onvoldoende haal, is mijn moeder niet happy.'

'Zullen we in draf?'

Maudi schudt haar hoofd. 'Goldie is nauwelijks nat, maar Pinto wel. Als we gaan draven, kost dat extra tijd. Pinto en Goldie worden kletsnat van het zweet als we terugdraven. Dan moeten we de pony's laten uitstappen in de bak en ze daarna droogwrijven. We moeten terugstappen, dat scheelt juist tijd.'

Als Maudi en Josja bij het terrein van De Pegasus aankomen, zijn Pinto en Goldie allebei droog.

Maudi voelt met haar hand onder het zadel. Daar voelt Pinto's vacht warm, maar niet vochtig.

Wanneer ze de stallen van De Pegasus binnenkomen, kijkt Maudi rond, op zoek naar Vera.

Vera is in de achterste box bezig met haar pony Sem. Ze logeert bij Maudi totdat haar ouders terugkomen uit Amerika. Binkie, Vera's herdershond, ligt voor de box van Sem. Waakzaam heft Binkie haar hoofd omhoog.

'Wat kijken jullie ernstig.' Vera gaat rechtop staan en legt haar hand op de rug van Sem.

Josja blijft staan. 'Vrouw Jaring, mijn pleegmoeder, is vandaag voor onderzoek naar het ziekenhuis. Als ik straks thuiskom,

hoor ik wat er met haar aan de hand is en of ik bij hen kan blijven wonen.'

Vera's gezicht staat nadenkend wanneer ze uit Sems box stapt. 'En dan, als dat niet kan, wat moet je dan?'

'Weet ik veel.' Josja maakt Goldies singel los en mijdt Maudi's blik.

'Misschien kan Josja bij ons komen wonen', zegt Maudi voorzichtig. 'Ik heb er al eens met mijn moeder over gepraat.'

Pinto schraapt met zijn hoef over de grond. Maudi maakt zijn singel los en kijkt naar Vera die midden in het gangpad staat en zich niet verroert.

'Bij jullie?' echoot ze ongelovig.

'Ja, bij ons.'

'Ik doe Goldie wel', biedt Vera aan. 'Dan kun jij naar huis om te horen wat de dokter heeft gezegd.'

Josja geeft Goldies teugel aan Vera. 'Dankjewel, ik vind het ineens doodeng.'

Maudi en Vera werken zwijgend door tot de pony's klaar zijn om in hun boxen te gaan.

Sondine, het stalmaatje van Goldie, drementelt ongedurig heen en weer in de stal en briest zacht als Goldie binnenkomt.

Vera doet een schep voer in Goldies voerbak en vult het hooinet.

Maudi doet hetzelfde bij Pinto.

'De dames en de heren zijn allemaal klaar. Ik heb de andere al gedaan.' Vera gaat naar de staldeur en tikt ertegenaan. 'Ik heb Maddy en Koosje een halfuur in de stapmolen gezet. Quirida huppelde heen en weer tussen Koosje en haar moeder. Ze zijn allemaal gevoerd en geborsteld.'

Ze loopt naar de volgende staldeur. 'Sondine liep ook braaf haar

rondjes mee in de molen. Ze ziet er met de dag beter en gezonder uit.'

'Joris is bereden en daarna heb ik Sem gereden. Maar ...' Ze fronst haar wenkbrauwen. 'Quirida heeft me wel pijn gedaan. Ze beukte met haar hoofdje tegen mijn rug aan. Dat deed zeer, dat hoofd is heel hard.'

'Ik weet het.' Maudi schudt haar hoofd. 'Quirida wordt te brutaal. In het wild spelen veulens met elkaar en dagen ze elkaar uit, maar hier heeft ze geen andere veulens.'

Maudi kijkt op haar horloge. Het is bijna vijf uur. Mam heeft het eten over een halfuur klaar. Ze lacht naar Vera. 'Bedankt dat je de pony's al hebt gedaan. We vegen morgen wel.'

Vera glimlacht. 'Ik ben veranderd. Een paar weken geleden wilde ik niet eens mijn pony's zadelen en voeren. En moet je mij nu zien. Ik lijk wel een stalknecht en ik vind het nog leuk ook.'

'Weet ik. Toen ik je voor het eerst ontmoette was je een ...' Maudi zoekt naar nette woorden en kijkt Vera aan.

'Een onhandige klungel die alleen maar wilde rijden en geen stalwerk wilde doen', vult Vera aan.

Maudi grinnikt. 'Zo was je precies. Maar gelukkig ben je veranderd. Anders wilde ik niet dat je bij ons logeerde, samen met Markus.'

Vera grinnikt. 'Jij was ook niet echt aardig tegen mij. Je had er helemaal geen zin in dat ik zou blijven.'

Maudi ademt de lucht in de stal diep in en kijkt naar de opslagruimte waar het hooi ligt. 'Er is nieuw hooi gebracht.'

'Ja, dat brachten ze vanmiddag toen jullie weg waren: stro, hooi en een nieuwe voorraad brok.' Vera loopt naar de stalruimte waar de voorraden zijn opgeslagen. 'Het is hier nu bijna vol, kijk maar.'

Maudi volgt haar en kijkt naar het plafond. 'Er is bijna geen ruimte om het hooi eraf te halen. Ze hebben het onhandig neergezet.'

'Dat dacht ik al. Zullen we alvast twee balen hooi naar beneden gooien? Dan hoeven we het morgenochtend voor schooltijd niet meer te doen. We zijn nu met zijn tweeën, in je eentje kun je dat niet doen.' Vera klimt langs het hooi omhoog, totdat haar hoofd bijna het plafond raakt. Hijgend sjort ze aan een baal.

'Wacht, ik help je.' Behendig klimt Maudi naar boven.

Samen schuiven ze de hooibalen naar voren totdat ze kantelen en naar beneden vallen.

'Zullen we het gangpad toch maar vegen?' Vera pakt al een bezem en geeft er ook een aan Maudi. 'Dan hoeven we dat morgenochtend ook niet te doen. Ik heb een hekel aan haasten voordat we naar school moeten.'

Als Maudi een kwartier later de keukendeur opendoet, schrikt ze vreselijk.

Even heeft ze moeite met ademen. Ze ziet twee agenten die aan de grote, lange tafel zitten. Dan herpakt ze zich en loopt ze de keuken in. Vera en Binkie komen vlak achter haar aan.

Josja, mam en Markus, de lijfwacht van Vera, zitten tegenover hen met een bedrukt gezicht. Opa, die bij Maudi in huis woont, wast zijn handen bij het aanrecht.

Maudi kijkt naar de ernstige gezichten van de agenten die hun petten op de keukentafel leggen. Er flitsen allerlei gedachten door haar heen over pap in Rotterdam, over vrouw Jaring en over Jesse, haar broertje.

Agenten komen alleen langs als er iets naars is gebeurd, zoveel weet ze wel.

Vera en Maudi blijven aarzelend staan. ‘Waarom zeggen jullie niks?’ vraagt Maudi. Haar hart klopt in haar keel en ze voelt dat haar oren suizen. ‘Is er iets ergs gebeurd?’